

ΑΘΗΝΑ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΝΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ

ΓΕΩΡΓΟΣ Α. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΙΣ

ΜΙΧΑΛΗΣ Ε. ΠΡΕΒΕΛΑΚΣ

Ἐμβάσματα, Ἐπιταγαὶ
κλπ. πρὸς τὸν κ. Γ. Α.
Ἀνδρουλιδάκιν, Καποδισ-
τριαίου 36 Ῥέθυμνον—
Κρήτης.

ΕΤΟΣ Α΄.

ΡΕΘΥΜΝΟΝ ΤΗ 15 ΜΑΪΟΥ 1924

ΑΡΙΘΜΟΣ 11

Γ. ΓΕΩΡΒΑΣΑΚΙ

Καλιὰ τοῦ ἄτιμου φρονιὰ τὸ κορτερό μαχαίρι
νὰ μπῆ μ' ἄλη τὴ δύναμη τοῦ μάζεψε τὸ χέρι
μέσ τὴν καρδιά μου, ἢ νὰ δῶ τὸ φίλο μου νὰ σμίξῃ
μὲ πανουργία—τριαντάφυλλα καὶ μέσα νὰ με πνίξῃ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- 1) Γεώργιος Λαμπέδης 2) Σοξήτησι 3) Θλι-
βεροὶ σύμβασμοι 4) Ἡ Δύναμις τοῦ οἴκου 5) Ὁ
θάνατος τῆς μικρᾶς NELL 6) Παραλήρημα 7)
Ἢντι ἢ ἔδρα 8) Λόγια καρδιάς 9) Χρησιμὸν
πὲ κάποιον 10) Ρεθεμιώτικη ζωὴ 11) Ἀλήθειαι
12) Ἐτὴν ἀγάπῃ μου 13) Τραγοῦδιον.

ΔΗΓΗΜΑ

Στή Δείξη CARMEN

ΓΙΩΡΓΗΣ ΛΑΜΠΙΔΗΣ

(Παρελθὸ καὶ μελλούμενο)

.. Τὸν εἶχα γνωρίσει τώρα καὶ πολλὰ χρόνια πάντα ἔτσι παρὰ-ξένο, πάντα ἰδιόρρυθμο, μὲ τὴν ἴδια πάντα ψυχουόθησι. Τὸ διάβα τῶν χρόνων δὲν εἶχε διόλου ἀλλάξει τὸ χαρακτῆρά του παρὰ μόνο πὸν τὸν εἶχε στολίσει μὲ μιὰ εὐαισθησία πὸν τόσο πολὺ τοῦ ταίριαζε στὸ συμπαθητικὸ προσωπάκι πὸν κάθε τόσο συσπώτανε σ' ἕνα παιητικὸ χαμόγελο ..

Κάθετα στὸ γραφεῖο του μπροστά, ἀπορροφημένους ἀπὸ τοὺς στοχασμοὺς του πὸν ἀναδρομαρῆδες τὸν φέρνοννε στὸ περασμένο ἀφηρημένα, μὲ νευρικὸ κίνημα τοῦ χεριοῦ χαράσσει στὸ λευκὸ στρώσιμο τοῦ γραφείου ἕνα ὄνομα.

Κι' ὀλοένα χαράσσει .. ἕνα ὄνομα ἑνὸς κοριτσιοῦ, ἕνα ὄνομα μιᾶς πολιτείας. Κι' ἔτσι πετώντας σ' ἄλλους κόσμους, μὲ τὴν σκέψη ζωντανεμένη ἀπὸ τὴ θύμηση ὁ Γιώργης ὁ Λαμπιδῆς ξεχνιέται στὰ ὄνειροπολήματά του ἔνω ζητάει μάτια νὰ βρῆ τὴν Λησμονιά ..

Κι' ἀρίνοντας τώρα τὸ νευρικὸ γράψιμο πάνω στὸ λευκόχαρτο στρωσίδι τοῦ τραπεζιοῦ ἀρχίζει νὰ ψιθυρίζῃ ἕνα σκοπὸ ἀρπαγμένο, ὁ Θεὸς ἔχει ἀπὸ πού, ἀπὸ κανένα βρωμάτζο, ἀπὸ κανένα μελόδραμα ἢ ἀπὸ καμμιά ὄπερα:

«Ὅποιος δὲν ἔφαγε ποτὲ βρεμμένο
τὸ ψωμί του
μὲ δάκρυα, κι' ὅποιος τὴ καρ-
διά δὲν ἔχει πονεμένη
ἢ φόβους δὲ δοκίμασε, μιᾶς νύχτας
ἀγρυπνίες
νὰ σὰς γνωρίσῃ δὲ μπορεῖ
ὡ δύναντες οὐράνιες

—ο—

Πηρᾶξενά τὰ ἱστορικὰ τοῦ Γιώργη, παράξενά σὰ τὸ χαρακτῆρα του, —σφυρὶ πὸν τὸν κτύπησε κάθε τόσο.

Μικρὸς, παιδί ἀκόμα εἶχε βαρεθῆ τὴ ζωὴ κι' ἢ σύντριψη τῶν ὄνειρων, πὸν ἔπλαττε διαρκῶς στηρίζοντας τὰ σ' ἕνα ταλέντο πὸν τώρα πειὰ δὲ λάβαινε, τὸν εἶχε ἀπογοητέψει τόσο πολὺ πὸν ἀποφάσισε νὰ δουφήξῃ καὶ τὸ ποτήρι τοῦ ξενητεμοῦ.

Κι' ἔσκισε τὰ τραγοῦδια του, κι' ἔκαψε τὰ πεζὰ του καὶ μὲ τὴν ἀπόφαση ἀνθρώπου πὸν ἔχει τις ὥρες τῆς ζωῆς του μετρημένες κατέστρεψε ἕνα ἕνα κάθε τι πὸν θὰ

μποροῦσε νὰ τὸν φέρῃ στὸ παρελθόν. Καὶ τὰ τραγοῦδια τὰ κατὰ στρεψε πὸν στίβα μὲστ στὸ συρτάρι- του. Καὶ κείνα, πὸν σ' αὐτὰ ἄλλοτε εἴδρισκε τὴ λύτρωση ἀπὸ τὸ πόνου του, ἕνα - ἕνα τᾶσισε μὴ βρισκον- τας τώρα πειὰ παρὰ μιὰ ἐκζητημένη ὄψια, μιὰ ἐκφραση χυδαίας καὶ ταπεινῆς ἐντύπωσης. Κι' ὄλα, ὄλα τὰ κατέστρεψε, ὄλα τᾶρριξε στὴ φωτιά νομίζοντας πὸς στὴν ἀψηλὴ φλόγα, πὸν ἀπὸ τὸ τᾶχι ὡς τὴν ἄροφὴ πετοῦσε, ἔθαψε κι' ἔκαψε ὄλο τὸ παρελθὸν μαζί μὲ τὰ τραγοῦδια, μαζί μὲ τὰ γράμματα, μὲ τὸ ἡμερολόγιο. — ὦ, τὸ ἡμερολόγιο! πὸν δέχτηκε τὴν ἐκκροση τοῦ Πόνου καὶ τῆς χαρᾶς: ὦ, τὸ σύμβουλο, τὸ ἀγαπημένο τὸ κειμήλιο τὸ νοτισμένο ἀπὸ τὸ ξεχείλισμα τῆς ψυχῆς! Τὸ βουβὲ, τὸ ψυχρόρητο τοῦ Γιώργη τὸ παράπονο. Τὸ ἡμερολόγιο! Καὶ τί δὲ δέχτηκε; Τὶ πόνου, τί ἐλπίδες, τί χαρᾶς, τί εὐτυχίες, τί ἀπολπισιές κι' ἀπογοήτεψες σωριαστῆκαν στὸ λευκὸ αὐτὸ χαρτί! Τὶ αἰσθήματα πὸν λαθαίνανε δὲ ξεχουήθηκαν καὶ ξευτερικουήθηκαν σ' αὐτόνε τὸν ἀμίλητο μᾶστορα, τὸν ἀχώριστο τοῦ Γιώργη τὸ σύντροφο! Καὶ τώρα, μαζί μὲ τᾶλλα μαργασιτάρια τῆς ψυχῆς του μαζί μὲ τᾶλλα τὰ ξεφανρώματα τοῦ ἔσωτερου εἶναι τὸν καίγεται κι' αὐτὸ. Κι' ὁ ἀνθρώπος θάβει τὸν ποιητῆ. Κι' ὁ πεζὸς ὁ χαμηλόβλε- πος θάβει τὸν ἰδεολόγο. Τὸ περα- σμένο διώχεται καὶ τὸ μελλούμενο ἐπιζητιέται. Τὸ σκληρὸ περασμένο τὸ ἀπατητὸ χάνεται, ἔφαχνίζεται. . . κι' ἀνοίγουνε δρόμοι καινούργιοι, δρόμοι ἀγνωστοὶ μὰ ἐλκυστικοὶ στὸν παλῆ τὸν ἰδεολόγο. Τὸ πε- ρασμένο θάβεται. . . Μὰ ἀραγε θά- βεται γιὰ πάντα; Μὴ τυχὸ καὶ ξεπηδήσουνε ἀπὸ τὴ στάγι αὐτῶν τῶν περιφρονημένων στίχων—ἄλ- λος Φοίνικας - ἢ ὄνειροφαντοσιές καὶ τὰ καταδικασμένα τὰ πεθυμητὰ τοῦ Γιώργη; Ἄραγε εἶν' εὐκόλο νὰ θάψῃ κανεὶς μὲ μιὰ φλόγα—ὄσο μεγάλη κι' ἂν εἶναι—κάθε τι πὸν τὸν δένει μὲ τὸ παρελθόν; Τᾶχα εἶν' εὐκόλο νὰ κόψῃ κανεὶς τὴ λουλουδένια τῆς ἀγάπης τὴν ἀλυσ- σίδα πὸν τὸν κράτησε, τὴ σκεβοῆ τοῦ Πόνου τὴν Ἄλυσσιδα πὸν τὸν τυράννησε; Τᾶχα ἢ ζωὴ στὸ στίχο κλειτεία; Ἄλλομονο! μ' ἂν οἱ στίχοι καῖχαν μὲνει ἢ ψυχὴ ἢ ἀ- γιάρρευτη, ἢ ἀνέγγιχτη πὸν παντο- τεινὰ, μὲ ἴδια θέληση—ἄλλο ἐγὼ—θά τραβᾶ τὸ εἶναι τοῦ καθένα στίς ὑπάρξεις πὸν γι' αὐτὰς ἐκείνη σκίρτησε κι' ἐλαχάρισε. . .

Μὰ αὐτὰς ἢ σκέψες δὲν πέρασαν ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ ποιητῆ. Ἄγνο- οῦσε ὁ δύσμοιρος πὸς ἂν τὸ ἐγὼ

τοῦ ποιητῆ, τὸ ἀλατιμένο κι' ἀπο- γοητεμένο ἐγὼ, ἱκανοποιήθηκε μέ- νει τὸ ἐγὼ τοῦ ἀπαιτητικὸ τοῦ ἀν- θρώπου. . . Τὸ ἐγὼ τοῦ ἀνθρώπου πὸν σερονούμενο, ποταπὸ, χαμηλό- βλεπο κρατιέται καὶ περιορίζεται. . . Τὸ ἐγὼ τοῦ ἀνθρώπου πὸν ξεφύ- τρωσε, ξεπετάχτηκε ἀπὸ τὴ στάγι τοῦ ἐγὼ τοῦ ποιητῆ. . . καὶ σφιχτὰ ξακλούθησε νὰ τὸν δένη μὲ τὸ πα- ρελθόν, ἀδιάφορο πὸς βρέθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ χωρισμένος ἀπὸ αὐτα- πάτη. . .

—ο—

Κι' ἔφυγε. Καὶ χώρισε ἀπ' τὸ παρελθόν καὶ ξενητεύτηκε. Καὶ τό- θαψε τὸ παρελθόν ὁ Γιώργης καὶ περπύτησε γιὰ τὴν ξαναδημιούργη- ση. Μὰ ὄχι γιὰ πάντα. Ἡ νοσταλ- γικὴς πεθυμιὰ πὸν τοῦ γεννηθῆκαν ὕστερα ἀπὸνα πολὺχρονο χωρισμὸ τοῦ φέραν στὴ πατρίδα του τὴ πολυπόθητη. Μὰ κουρασμένο, ἀ- πογοητεμένο ἀπ' τὴ ζωὴ. Ἄπ' τὴ ζωὴ πὸν τὴ γνωρίσει τόσο καλά μολονότι ὁ ἴδιος ἔλεγε πὸς τὸ βιβλίο πὸν μόνο «ἀρχὴ» ἔχει δὲ τὸ γνωρίσει τέλεια. . .

Βλέπετε ὁ ποιητῆς μὲ τὸ ἰδιαί- τερο του τὸ ἐγὼ καὶ τὴ ξέχωρη τὴ σκέψη ἔῃ ἀκόμα. Τὸ θάψιμο τῶν στίχων δὲν τὸ ἔθαψε κι' αὐτόν. Καὶ γυρίζει στὸ τόπο του, μὰ κου- ρασμένος. . . μὲ τὴ ψυχὴ λυπόγε- μη μὲ τὸν παλῆ τὸν ἰδεολόγο ξα- ναζωντανεμένο. Καὶ τώρα ἢ πε- θυμιὰ νὰ θάψῃ τὸ παρελθόν λίγο τοῦ γεννιέται. . . μὰ ὁ λογισμὸς του κρυιέβγεται ἀπὸ μιὰ σκέψη—ἀπὸ τὴ σκέψη πὸν γεννιέται στὸν ἀπο- γοητεμένο—νὰ κόψῃ τὴ κλωστή τοῦ μελλούμενου. . . Καὶ μ' αὐτὴ τὴ σκέψη στροφυρίζοντας στὸ μυαλὸ του τὸν βρήκαμε καθισμένο στὸ γραφεῖο του μονολογῶντας κεί- νο τὸ στίχο πὸν τοῦ γέμιζε τὸ ὄλο του τὸ εἶναι καὶ πὸν κάθε λίγο ξε- σποῦσε:

.. Ὅποιος δὲν ἔφαγε ποτὲ
βρεμμένο τὸ ψωμί του
μὲ δάκρυα, κι' ὅποιος τὴ καρ-
διά δὲν ἔχει πονεμένη
ἢ φόβους δὲ δοκίμασε μιᾶς νύχτας
ἀγρυπνίες
νὰ σὰς γνωρίσῃ δὲ μπορεῖ.
ὡ δύναντες οὐράνιες...

Μὰ τοῦ ἄγγιζε στὴ ψυχὴ τὸ τρα- γοῦδι αὐτό! τὸ ψωμί του μὲ τὰ δάκρυα τοῦ ξενητεμοῦ βρεμμένο τᾶφαε!

Καὶ τὰ μάτια του φουσκῶσαν ἀ- πὸ τὴν ἀγρυπνιά, καὶ ἢ καρδιά του πόνεσε, σφιχτήκε. ὦ, ἢ καρδιά! Τὸ εὐγενέστερο ἀπὸ τὰ μέλη μας, τὸ εὐγενικὸ, τὸ ἀψηλόβλεπο πὸν θη- σαύρισε στοργικὰ κάθε ὄμορφο στο- λίδι, κάθε διαμαντάκι πὸν πέρασε ἀπὸ κοντὰ τῆς καὶ πλοῖτις καϊστό-

λισε τὰ ἐσώτερα τοῦ ποιητῆ. Ἡ καρδιά! ποῦ ξεχειλίζοντας στὶς πικρὲς ὥρες τῆς ζωῆς του θακρύβρεξε τὸ ψαμί. . .

. . . Κι' ὀλοένα ὁ Γιώργης στὴν ἴδια γυρίζει τὴ στροφῆ. Κι' ἀφί- νει ὕστερα τὸ τραγοῦδι, τὸ ταριαχτὸ τῆς ψυχῆς του τὸ τραγοῦδι, καὶ συχνὰ γράφει ἓνα ὄνομα. . . Μάρθα. *Αἰ ἢ Μάρθα! Ἡ ὑπαρξὴ ποῦ τὸν ἔσφερε σκλάβο τῆς καὶ τὸν ἔκαμ' ὕστερα νὰ γνωρίσῃ σκληρότερο τὸ γιομαῖτο τὸ στεφανωτὸ ποτῆρι τῆς Πίκρας—τῆς Ξηνητιάς. Ἡ Μάρθα ποῦ τὸν ἔθαψε, ποῦ πέτυχε κείνο ποῦ ἠθέλησε του ἡ νεότη, καὶ ἡ ἀ- ψηγή ἢ φλόγα τῶν στίχων δὲ πέτυ- χε. Ποῦ τὸν ἔκαμε νὰ γνωρίσῃ τὴν ἀγάπῃ ποῦ τὸν ἔκαμε νὰ πῆ ὀ- λόγιμο τὸ ποτῆρι τῆς Ἰδονῆς, καὶ ὕστερα τὸν ἀφῆσε γὰ νὰ κου- ραστῆ ἄλλῃ μιᾷ σορᾷ ἀπ' τὴ ζωῆ, γὰ νὰ δοκιμάσῃ καὶ γὰ δεύτερο τὴ λαστικότη τῆς γυναίκας. . .

Ἡ ποιητικὴ ψυχὴ του κίσπησε γὰ τὴ γυναίκα αὐτὴ ποῦ ἡ διαβα- τάρικες ἀγάπες τόσο τὴ φχαριστοῦ- σαν καὶ ποῦ σ' αὐτὲς δὲν εἶχε ἀφί- σει οὔτε τὸ μικρότερο κομμάτι τῆς καρδιάς τῆς παρὰ μόνο λίγη δροσιά καὶ λίγη ζωῆ.

Καὶ τώρα; Ἐξαυμένος ὁ ἄνθρω- πος. Θαμμένος ὁ ποιητῆς. Κι' ἀ- ποιμένει τώρα ἀπὸ τὸν παλῆθ τὸν ἰδεολόγο καὶ τὸ γερό τὸν ἀνθρωπο- ἔνα νανάρι τῆς ἀγάπης καὶ, τῆς ζωῆς περιτροπῆς ἀποριζίδι. Καὶ θωτάται τι νὰ κάνει. Νὰ θύψῃ πάλι τὸ προελθὸ καὶ νὰ γυρέψῃ θαρροτὰ τὸ τόσο—ἀπὸ τώρα—γνωστὸ μελ- λούμενο, νὰ κόψῃ τὴ κλαστικὴ τῆς Ζωῆς καὶ γὰ πάντα νὰ ξεκουραστῆ, ἢ νὰ σκύψῃ, νικημένος ἀπὸ τὴ κούραση, τὸ κεφάλι καὶ νὰ ζήσῃ. . . νὰ ζήσῃ μὲ τίς θύμησης. Ὡ, τίς πι- κρὲς τίς θύμησης. Τίς θύμησης τίς σκληρὰς τοῦ περασμένου, τοῦ θαμ- μένου καὶ τάθαφτου, τῆς ἀγάπης τῆς πρώτης τῆς ζωοφόρας ποῦ κά- τω ὅπ' τὴ πλατεῖα φτεροῦγα τῆς ἡσκέψῃ καὶ ὁ λογισμὸς του μεγαλώ- σανε, τῆς ἀγάπης τῆς δεύτερης ποῦ ἔκαμε τ' ἀστέρι τῆς ζωῆς του νὰ κλίνη στὸ γέρομα του. Τὴ θύμηση τὴ πικρὴ! Ποῦ μ' αὐτὴν ἔζησε ὁ ἀπογοητευμένος. . .

ΠΑΝΤΕΛΗΣ Γ. ΑΠΟΣΠΕΡΙΤΗΣ
24—4—1924

ΣΥΖΗΤΗΣΙ

Ο ΑΝΤΡΑΣ. Γιατί γυναίκα ἔκοφες τὰ πολὺ παινιμένα μαλλιά σου; Δὲν μ' ἔκοφες πόσο σοῦ τὰ ὕμνησα; « . . μαλλιά στὴν κεφαλὴ πλεγμένα μὲ τὴ τάξι, τρίχα καὶ τρίχα γίνονται μαχαίρι νὰ μὲ σφάξῃ » « τὰ μαλλιά τὸς κεφαλῆς σου, τὸ πτολίζουν τὸ

κορμί σου ». Κάποτε σοῦ ζήτησα στὸν πόθο μου ἀπάνω νὰ οἴξῃς τὰ μαλλιά σου ἀπὸ τὸ παράθυρο, νὰ κίωω τὰλες ν' ἀνεβῶ! » Καὶ πὼς θν εἶσαι καλλιὰ; ἂν δὲν τὰ ρίξῃς στῆς κουτίλες; καὶ πὼς θὰ περπατῆς λεβέναικα. ἂν δὲν σερτῶνται τὰ μαλ- λιά σου;

Δὲν τὸ ἔρρεις ἀκόμη, ποῦ καὶ ὁ Ἀπόστολος τὸ πνεῦμα τῆς θρησκεί- ᾶς λέει ὅτι ἡ κόμη εἶναι τολ' σμὸς στὴ γυναίκα;

Η ΓΥΝΙΚΑ. Ἡαἰσθηματολογία σου γὰ τὰ μαλλιά μου, μυρίζει μπα- γιατίλα κ' ἔχεται περασμένα. Ὅσο γὰ τὴ θρησκεία! . . . Μὰ δὲ μου- λὲς, γιατί ἔκοφες ἐλόγου σου τὸ μουστάκι σου;

Ο ΑΝΤΡΑΣ μὰ . . . στὸ πείσμα τοῦ Κάϊζερ! ἐξήλεψα τοὺς Ἀγγλοαμερικανούς [ὕστερα γὰ καθαριότη . . . γὰ κείνα τὰ μικρόβια γὰ . . .

Η ΓΥΝΑΙΚΑ. Ἄστει. . . μαῖμου δίζεις. . . ἔστειρίζεις! χάνεις τὸν ἀνδρισμὸ σου! Ἐσχνάς πὼς ὠραίζό- σου στὸ μουστάκι σουπολλὲς φορές.

Ο ΑΝΤΡΑΣ. Μὲ τὰ κομμένα σου μαλλιά ἔχασες τὴ χάρι του! Πὼς θὰ κίωω πλὴσιὰ θακτολιθία ἀπ' αὐτὰ; ποῦ θὰ φωλιάσῃ ὁ ἔρωτάς μας; Δὲ σ' ἀγαπῶ πιᾶ!

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ. Ἀλήθεια; καὶ πότες μ' ἀγάπησες στὰ σωστά; ὅταν κάνεις μὲ τὸν πενθερό σου παζόρια καὶ προικῶ συμβόλαια, γὰ ἀντιάλ- λαγμα τοῦ ἐρωτᾶ σου; Ἄσε μὴ σοῦ πῶ καὶ ἄλλα χειρότερα ποῦ κάνεις εἰς ἄρος μου. Τώρα πειὰ πάει. . . ὁ καθέννας στὸ δρόμο του. Σὲ προ- καλῶ στὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς! Γι' αὐτὸ καὶ ἔκοψα τὰ μαλλιά μου ὅπως καὶ σὺ τὰ μουστάκια σου! !

Γ. Α.

Ρέθυμνο, 2—5—1924

ΘΛΙΒΕΡΟΙ ΡΕΜΒΑΣΜΟΙ

Ἔτσι ὁ χρόνος στὸ διάβα του νὰ σκορπᾷ τὴ λήθη, ἔτσι νὰ σκεπάζῃ χιρὲς καὶ ὀδύνας περασμένες. Ἔτσι σιγὰ σιγὰ νὰ σβύνη ἀπὸ τὴ μνήμη μας μορφὲς στὰ περασμένα ἀγαπῆ μένες καὶ ἔτσι τόσο νὰ μᾶς χωρτάξῃ μὲ τῆς λησιμονιᾶς τὴ χιρτάξῃ ποῦ νὰ μὴ μᾶς ἀφῆνῃ μέρος γὰ ἄλλο συναί- σθημα ποῦ μὲ τὰ περασμένα μᾶς συνέδεσε. Μ' ἂν ὅλα αὐ- τὰ μποροῦν νὰ συμβοῦν στὴ λέγ., ζωῆ μας, ὑπάρχουν ὁ- μως κάποιες στιγμὲς ποῦ φέ- ρνουν ὀλάκαιρο τὸ παρελθὸ μπροστὰ μας, ποῦ γὰ λέγη ὥρα μᾶς φέρνουν τῆς λησιμο- νιᾶς τὸ ποτῆρι ἀπὸ τὸ στόμα. Ἐκὲ αὐτὲς οἱ στιγμὲς ποῦ

ξεμνηθενίζουνε τὸ καιρὸ, μᾶς γυρίζουν ὀλόκληρους χρόνους σὲ λησιμονημένους τῆς τῶν περασμένων μας ἔκ' οἱ στιγμὲς αὐτὲς εἶναι οἱ στιγμὲς τῆς ῥέμβης, οἱ στιγμὲς κατὰ τῆς ὀποῆς ἢ σκέψῃ μ' ἀνοιγμένα τὰ πικρὰ ταξιδιῶν καὶ στὸ τα- ξιδι τῆς ῥέμβης τοῦ χρόνου τὰ ἐμπόδια. . . .

Μαγεῦτρα, φωτολουσμένη νύκτι μ' ἀνέβησε καὶ μένα στὰ παλάτια τῶν ὀνειροπο- λήσεων καὶ ταξιδιῶν ἢ σκέψῃ μὲ γύρισε στὰ περασι- μένα καὶ μὲ σταμάτησε πρὶν ἀπὸ ἓνα χρόνον. Ἐτόσια ὀμορφὴ νύχτα ἦταν καὶ τό- τε σὺν καλτώρα, τὸ θυμοῦμαι κίχλ. Ἐβγήκα νὰ περπατήσω μ' ἀξέχαστο φίλο. . . .

Χλωμὸ -χλωμὸ πρόβαλε τὸ φεγγάρι σὺν καὶ ἰπόφε καὶ ἄ- ρειδόμευτα σκορποῦσε τῆς ἄ- πειρας τῆς θαλασσοθεμένους ἀχτίδες τῶν ἀπρηγορησῶν τῆς καρδιῆς ποῦ βρέσκιν στὸ δρόμο τοῦς.

Τραγοῦδοῦσε κ' ὁτὸς γεμισμένος χαρὰ. Ἐβῆκατε στὴν ἀκροθαλασσιᾶ. . .

Μιλοῦμε κάποτε γὰ νὰ ξω- τερικέψουμε τὰ κίστήματα ποῦ μᾶς γεμίζουνε τὴ ψυχὴ γελοῦμε, κλαῖμε, τραγοῦ- δοῦμε κάποτε χωρὲς ἔμελλε νὰ θέλωμε κανεὶς νὰ μᾶς ὀῆ κανεὶς νὰ μᾶς ἀκούσῃ.

Ἐκὲ ὀμως; συχνὰ καὶ ἄλλοι μᾶς ὀλέπου καὶ ἄλλοι ἐκτὸς ἀπὸ μᾶς βοῖσκουν ἄθελα τὰ θελήματα τῶν μᾶς τῆς χαρὰς καὶ τῆς θλίψης μας.

Ἐκὲ ὁ φίλος μου τὸ τραγοῦ- δι τοῦ τὸ ψάλλε μόνο γὰ τὸν ἔχωτὸ του, γὰ μένα.

Ἐκὲ ἂν κίμμιὰ νεοῖδα τοῦ γυκλοῦ τὸν ἀκούτε καὶ ἂν σκεύτηκε νὰ τὸν κίνη δικὸ τῆς τὸν ὀμορφὸ αὐτὸ τρα- γοῦδιτὴ αὐτὸ μόνο ἢ Μοῦ- ρα ποῦ τὰ θέλησε αὐτὴ εἶ- ναι μόνῃ κίτιξ ποῦ ἔκείνος βρέσκαται τώρα μακροῦμας. Ναί. . . μακροῦμας. . .

Μεράτιν λέγῶ μῆνες. Ὁ νυχτερινὸς μου σὺντροφος λουόταν στ' ἄλμυρὰ τῆς θά- λασσας νερὰ ὅταν κατὰρα! συνάντησε τὴ νεοῖδα ποῦ τὸ τραγοῦδι τοῦ εἶχε μαγέ- ψει. Τὸν ἀγκάλιασε. . . ὦ ἀνάθεμα στὴ μίγρῃσῃ τῆς ἀγάπης-τοῦ πῆρε τὴ τελευ- ταία πνοή. . .

Κι' ὕστερα; Κιὰ τότε; Κιὰ τώρα;

Ένας νεανικός τύπος
ένος ξύλινου στυλίου. Λίγα
μαραμμένα λουλούδια φωνί-
ζουνε τὸ κάθε ἐπιπέδον
τῆς στεφάνης κατοικίᾳ· ποῦ
κοιμᾶται ὁ νεότερος τρι-
γυδιστὴς σύντροφός μου.

22-4-24

ΝΙΚΟΣ ΝΙΚΗΣ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ

Συνέχεια ἐκ τοῦ..... φύλλου.

Ἡ ἐπὶ τῆς διαπλάσεως τῶν
ΚΑΛΩΝ ΗΘΩΝ στηριζομένη
ΟΡΘΗ ΑΝΑΤΡΟΦΗ τῶν παιδῶν
ἐπιτυγχάνεται διὰ τινῶν μέσων
μεταξύ των ὁποίων τὴν πρωτεύου
σαν θέσιν κατέχουσιν αἱ **ΕΞΕΙΣ**.

Τὸ μέσον τοῦτο, ἀποτελοῦν τὴν
συνισταμένην τῶν λοιπῶν δυνά-
μεων αἰτινες τὸν ἐξευγενισμόν
τῆς καρδίας τοῦ ἀτόμου ἀποσκο-
ποῦσιν, ἐκδηλοῦται ὑπὸ τὴν
μορφήν τοῦ καλοῦ, ὁπότε καὶ
καλὴ ἐξις λέγεται—καλὴ συνή-
θεια—καὶ ὑπὸ τὴν τοιαύτην τοῦ
κακοῦ, ὁπότε πάλιν κακὴ ἐξις
χαρακτηρίζεται.

Οἱ πλείστοι τῶν ἀνθρώπων,
ἀποδίδουσιν εἰς τὴν συνήθειαν,
μόνον, τὰς κακὰς διαθέσεις καὶ
ἐκδηλώσεις αὐτῶν, οὐχὶ δὲ καὶ
τὰς τοιαύτας καλὰς. Γίνεται λό-
γος δηλ. περὶ τῆς συνήθειας τοῦ
καπιζεῖν, τοῦ ὑβρίζεῖν, τοῦ
ψεύδεσθαι, τοῦ πίνειν κ. λ. π.
οὐχὶ δὲ καὶ περὶ τῆς συνήθειας
τῆς ἐγκρατείας, καὶ ἀληθείας, τοῦ
θάρρους, τῶν καλῶν τρόπων
κ. λ. π. Ἐν ᾧ, τόσοι αἱ κακαί
δσον καὶ αἱ ἀρεταί, τόσοι αἱ
πονηραὶ σκέψεις καὶ πράξεις,
δσον καὶ ἀγαθαὶ τοιαῦται, ἐκδη-
λοῦνται ἅπασαι καὶ διέπονται
ὑπὸ τῶν Ἐξέων, τῶν καλῶν δηλ.
ἢ κακῶν συνηθειῶν.

Ὅλος δὲ ὁ τοῦ ἀνθρώπου βί-
ος, δύναται τις νὰ εἴπῃ, οὐδὲν
ἄλλο εἶναι ἢ σύνολον ἔξέων ἐπὶ
τε τῶν σκέψεων καὶ πράξεων
αὐτοῦ, αἰτινες ἀπεργάζονται τὴν
εὐτυχίαν ἢ δυστυχίαν αὐτοῦ καὶ
καθορίζουσι κατὰ τὸν τρόπον δεσπο-
τικὸν τὴν ἐπὶ τῆς γῆς τύχην ἐ-
κάστου ἀτόμου. Ἡ δύναμις τῆς
ἐξέως—καλῆς ἢ κακῆς—ἐπιδρᾷ
δηλ. οὐχὶ μόνον προκειμένου πε-
ρὶ ἐξωτερικῶν πραγμάτων καὶ
καταστάσεων ὡς ἐπὶ παραδείγμα-
τι ἐπὶ τῆς καθαριότητος, ἐπὶ τοῦ
τρόπου τοῦ ἐνδύεσθαι, ὁμιλεῖν,
περιπατεῖν, τρώγειν κ. λ. π. ἀλλ'

ἐξ ἑαυτοῦ καὶ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν
διαθέσεων καὶ τῶν ἀρχῶν καὶ
ιδιοτήτων ἐκάστου ἀνθρώπου,
ἐπὶ τῶν σκέψεων δηλ. ἐπὶ τοῦ
χαρακτήρος, τῆς βουλήσεως καὶ
πάσης διανοητικῆς καὶ ψυχικῆς
ἐκδηλώσεως.

Πάν ὅτι ἄνθρωπος συνείδησεν
ἐν τῇ μικρᾷ ἡλικίᾳ του νὰ πράττῃ
τὸ αὐτὸ καὶ ἐν τῇ ὠρίμῳ ἡλικίᾳ
θέλῃ πράξει, καὶ γενικῶς ἢ πρὸ
τοῦ ἐξωτερικοῦ περιβάλλοντος ἐκά-
στοιτε συμπεριφορὰ τοῦτου, θὰ
ἀφορμᾶται ἐκ τῶν συνηθειῶν,
τὰς ὁποίας παιδιόθεν ἀπέκτη-
σε. Τόσον δὲ αἱ φυσικαὶ συνή-
θειαι αἱ ἐκ κληρονομικότητος
προερχόμεναι, ὅσον καὶ αἱ ἐπι-
κτητοὶ τοιαῦται, αἱ δι' ἀσκήσεως
κατὰ τὴν μικρὰν ἰδίως ἡλικίαν,
προσκιόμεναι ἐξασκοῦσιν ἐπίδρα-
σιν μεγάλην ἐπὶ τῆς σωματικῆς
αὐξήσεως καὶ τῆς ἡθικῆς καὶ
πνευματικῆς ἀναπτύξεως παντὸς
ἀτόμου ἀνωτέραν οἰανδήποτε
ἄλλης δυνάμεως ἐσωτερικῶς ἢ
ἐξωτερικῶς ἐπιδρώσης ἐπὶ τοῦ
βίου ἐν γένει. Διὸ καὶ δευτέρα
φύσις τοῦ ἀνθρώπου ὠνομάσθη
σαν αὐταὶ κατὰ τὴν γνώμην δὲ
πολλῶν ψυχολόγων ἢ συνήθεια
εἶναι δεκάκις ἰσχυροτέρα τῆς
φύσεως κατὰ τὴν ὠρίμον ἡλικί-
αν.

Παρίσταται ἀνάγκη λοιπόν,
ἵνα ὁ ἄνθρωπος ἐφοδιαζόμενος
δι' ἔξων τὸ δυνατὸν περισσοτέ-
ρων συνηθειῶν—Ἐξέων καλῶν
δυνηθῆ βραδύτερον ν' ἀντιμε-
τωπίσῃ ἀποτελεσματικῶς ὄσας
κατὰ τὸν βίον ποικίλας περιπτώ-
σεις καὶ καταστάσεις ἠθέλε συν-
αντήσῃ καὶ ἐπιτύχῃ οὕτω τὴν τε
ἀτομικὴν καὶ κοινὴν εὐμερίαν.

Διὰ τὴν καλλιέργειαν ὅμως
τῶν τυχόν φυσικῶν ἔξέων ὡς
καὶ διὰ τὴν ἀποκλιθῆναι τῶν
οὐτῶν καλῶν πάντοτε ἐπὶ τῶν
ὁποίων δλόκληρον τὸ εἶναι τοῦ
ἀτόμου στηρίζεται, ἀνεγκαίαν τὴν
εὐθύνην φέρει ὁ οἶκος οἱ ἰδρυ-
ται τοῦ οἴκου, οἱ γονεῖς. Καὶ ἡ
ἐπίδρασις τοῦ οἴκου ὡς καὶ ἡ δύ-
ναμις αὐτοῦ ἐπὶ τῆς δημιουργί-
ας ἔξέων καλῶν, αἰτινες θὰ ἀ-
ποφέρωσι τὴν ὀρθὴν καλὴν ἀνα-
τροφὴν τῶν κληρονόμων τοῦ
εἶναι μεγίστη, δι' αὐτὸ δὲ καὶ
εἰς πλήρη εὐθύνην ἀλλὰ καὶ ὑ-
ποχρέωσιν συγχρόνως ὑπόκειν-
ται οἱ ἰδρύνοντες τὸν οἶκον ἦτοι
ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ.

(Συνέχεια)

Π. Δ. Η.

Τύποις Γεωργίου Ε. Γε-
ωργασίου καὶ Σιας.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΜΙΚΡΑΣ ΝΕΛΛ

(CHARLES DICKENS)

Πέθανε... Κανείς ὕπνος
τόσον ὠραῖος καὶ γαλήνιος,
τόσον ἐλεύθερος ἀπὸ ἰχνη
πόνου, τόσοι ὠραῖος νὰ τὸν
παρατηρῇ κανεὶς ὅσον αὐ-
τὸς. Ἡ κλίνη τῆς ἦταν ντυ-
μένη ἐδῶ καὶ ἐκεῖ μὲ μερικὰ
χειμωνιάτικα ἄνθη καὶ πρά-
σινα φύλλα, μαζεμένα ἀπὸ
τὸ ἀγρηπημένο τῆς περβόλι.
(Ὅταν πεθάνω, βέλετε κον-
τὰ μου καὶ ποῦ ἀγάπησε τὸ
φῶς, κ' εἶχε τὸν οὐρανὸ ἀ-
πὸ πάνω του πάντα) Αὐτὲς
ἦσαν αἱ τελευταῖες τῆς λέ-
ξεις.

Πέθανε... Ἀγαπητὴ,
γλυκεῖα, ὑπομονευτικὴ, ἡ
εὐγενικὴ Nell, πέθανε. Τὸ
μικρὸ τῆς πουλάκι—ἓνα μι-
κροῦτσικο πραμματάκι, ποῦ
μὲ μιὰ πίεσι τοῦ χεριοῦ σου
μποροῦσες νὰ τὸ πνίξῃς—
φτερούγιζε στὸ κλουβί του,
καὶ ἡ γερὴ καρδιὰ τῆς δασκά-
λας τῆς γίνηκε ἄφωνη καὶ
ἀκίνητη γιὰ πάντα. Ποῦ ἦ-
σαν τὰ πράγματα π' ἀγα-
ποῦσε, οἱ πόνοι τῆς, οἱ κό-
ποι τῆς; Ὅλα χάθησαν.
Ἡ λύπη πέθανε, ἀληθινὰ,
ἀπ' αὐτήν, ἀλλὰ ἡ εἰρήνη
καὶ ἡ τελεία εὐτυχία γεννή-
θηκαν—ζωγραφισμένες στὴν
ἡσυχία τῆς ὠμορφιά καὶ βα-
θειὰ ἀνάπαυσι.

Καὶ ἀκίνητος κειτόταν ὁ
ἴδιος ὁ προτύτερος **ΕΑΥΤΟΣ**
τῆς ἀμετάβλητος σ' αὐτήν
τὴ μεταβολή. Ναι ἡ παλιὰ
ἔστια εἶχε γελάσει σ' αὐτὸ τὸ
ἴδιο γλυκὺ πρόσωπο πολλὰς
φορὰς, καὶ ἡ φωτιὰ τῆς εἶ-
χε κοκκινήσει τὰ μάγουλα
τῆς. Ὁ πάππος τῆς ἀγκά-
λιασε μὲ τὸ ἀδύνατο χέρι
του, τὸ χέρι τῆς μικρᾶς ἀ-
γαπητῆς του Nell Ἦτο τὸ
χέρι ποῦ ἔτεινε σ' αὐτὸν μὲ
τὸ τελευταῖο τῆς χαμόγελο
τὸ χέρι ποῦ τὸν βοηθοῦσε

ΑΘΗΝΑ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓ.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Εσωτερικού Έτησίᾳ Δραχμᾶς 25

Ἐξωτερικού Ἐξαμήνου 15

Ἐξωτερικού Ἀμερικ. Δολ. 2

Λοιπῶν χωρῶν Φρ.Γαλλ. κ.ά.

Ἐξαμήνου ἀναλόγως

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται. Ἔργα ποῦ θέλουν πρόσωπα δὲ δημοσιεύονται.

Ὅποιος θέλει νὰ γράψῃ μὲ ψευδώνυμο ὀφείλει νὰ μᾶς τὸ δηλώσῃ, πληρόνως τας 2 ὄρ. γὰ τὴν ἐγκρίσιν του.

σ' ὄλους του τοὺς περιπάτους

Κάποτε κάποτε τὸ περνοῦσε ἀπ' τὰ χεῖλη του, ἔπειτα τὸ φερε πάλι σιτῆθος του, ψιθυρίζοντας πῶς ἦταν πῶς ζεστό τώρα, καὶ κῦτταζε μ' ἀγωνία ὄλους ἐκείνους ποῦ στεκότανε γύρω, σὰ νὰ τοὺς ζητοῦσε νὰ τὴν βοηθήσουν.

Ἀπέθανε...καὶ δὲν ἔχει πιά ἀνόγη βοήθειας. Γὰ παλιὰ δωμάτια ποῦχε ἄλλοτε γεμίσει μὲ χαρὰ καὶ ζωὴ, ὁ κῆπος ποῦχε ἄλλοτε περιποιηθῆ, τὰ μᾶθια ποῦχε χαροποιήσῃ, τὰ ἡσυχὰ συχνάσματα πολλῶν σκεπτικῶν ὠρῶν, δὲν τὴν ἀνεγνώριζαν πιά. ΔΕΝ ΤΕΛΕΙΩΝΕΙ, ἔλεγε ὁ διδασκαλὸς της, καθὼς ἔσκυφτε νὰ τῆς φιλήσῃ τὰ ὠχρὰ μάγουλα της, καὶ ἄφησε τὰ δάκρυα του νὰ τρέξουν πολὺ, δὲν τελειώνει ἢ δεῖα Δικαιοσύνη στὸν κόσμον αὐτὸ, Σκέψου τί εἶνε, παραβαλλόμενο μὲ τὸ κόσμον στὸν ὁποῖον τὸ νέον της πνεῦμα ἐφτερουύγησε τὸ πρόωρο φτερούγισμα, καὶ πὲς ἂν μιὰ εὐχὴ βγαλμένη ἀπὸ τὰ βᾶθη τῆς καρδιάς, ἐκφερομένη εἰς ἱεροπρεπῆ τόνον ἀπὸ πᾶνω ἀπ' αὐτὸ τὸ κρεβάτι, μποροῦσε νὰ τὴν ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν ζωὴν; Ποιὸς θὰ τὴν ἔλεγε

αὐτὴν τὴν εὐχὴ; Ἀπέθανε πρὸ δύο ἡμερῶν. Ὅλοι ἦσαν γύρω της ἐγκαίρως ξέροντας πῶς τὸ τέλος ἐπλησίαζε. Ἔπεσε μὲ τὴν χαρὰν τῆς ἐδιδάχθησιν καὶ τῆς μιλοῦσαν ὅλη τὴν περὸσμένην νύκτα καὶ καθὼς περνοῦσαν οἱ ὄρες ἀποκοιμήθηκε. Ὁνειρευόταν τὸν Πάππο της— ὅσο μπόρεσαν νὰ καταλάβουν ἀπὸ τὰ παραληρήματά της. Δὲν ἔβλεπε κακὰ ὄνειρα, ἀλλὰ κείνους ποῦ τὴν ἀγάπησαν καὶ τὴν περιποιήθηκαν καὶ συχνὰ ἔλεγαν: «Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς εὐλογήσῃ» — μὲ μεγάλη ζέση. Ἄνοιξε ἐπὶ τέλους τὰ γὰρα τῆς μάθια, ἔπειτα ἀπὸ ἓνα ἡσυχὰ ὕπνο καὶ τοὺς παρακάλεσε νὰ τὴν φιλήσουν ἄλλη μιὰ φορὰ. Ἀποῦ τὸ ἔκαμαν ἔστρεψε τὸ βλέμμα της πρὸς τὸν γέροντα Πάππο της μ' ἓνα ὠραῖο χαμόγελο στὰ χεῖλη της, τέτοιο λέγουν ποῦ δὲν εἶχαν ποτὲ ἰδῆ οὔτε θὰ μπορέσουν νὰ λησμονήσουν, καὶ ἐκόλλησε καὶ τὰ δυὸ τῆς χέρια γύρω στὸ λαιμὸ του. Ποτὲ δὲ μεμψιμοιροῦσε οὔτε παραπονιόταν ἀλλὰ μὲ τὸ πνεῦμα ἡρεμο καὶ τοὺς τρόπους ἐντελῶς ἀναλλοίωτους ἔσβυσε σὺν τῷ φῶς μὲς τὴν νύκτα τοῦ καλοκαιριοῦ. Ἐνα παιδάκι, ἓνας φίλος της, πῆγε κεῖ καθὼς ξημέρωνε, μὲ ἓνα μπουκέτο μαζαμένα ρόδια, καὶ τοὺς παρακάλεσε νὰ τὰβάλουν στὸ σιτῆθος της τοὺς παρακάλεσε ἀκόμη νὰ τὸ ἀφήσουν νὰ τὴν δῆ λέγοντας πῶς στενοχωροῦταν γιὰ τὴν δὲν μπόρεσε νὰ εὐχῆ προτιέτρα καὶ νὰ τῆς κρατήσῃ συντροφιά ποῦ τόσο τὴν εὐχαριστοῦσε. Τ' ἄφησαν. Ἴσα μὲ τὴν εὐγμή κείνη ὁ Πάππος της δὲν εἶχε μιλήσει σὲ κανένα παρὰ σ' αὐτὴν—οὔτε κούνισε ἀπὸ τὸ πλάι τοῦ κρεβατιοῦ. Ὅμως σὺν εἶδε τὸ μικρὸ της φίλο κινήθηκε καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ πλησιάσῃ. Καὶ τότε δείχνοντας τὸ κρεβάτι της ἔκλαψε γιὰ πρώτη φορὰ. Οἱ γύρω του γνωρίζοντας πῶς ἡ θέα τοῦ μικροῦ αὐτοῦ παιδιοῦ τὸν εὐχαριστοῦσε τοὺς ἄφισαν μαζὺ μόνους. Τὸ παιδὶ κατώρθωσε νὰ τὸν πείσῃ πῶς ἔπρεπε νὰ ἀναπαυθῆ λίγο. Καὶ ὅταν ἐξημέρωσε ἡ ἡμέρα ποῦ ἐπρεπενάτῃν μεταφέρουν σὴν αἰῶνιαν της κατοικίαν, ὁ παποῦς ἔδωξε τὸ φίλο της γιὰτὶ δὲν ἔπρεπε νὰ μᾶθη ποῦ θὰ τὴν πῆγαιναν. Ἐμάζευσαν νέα ἄνθη καὶ φύλλα γιὰ τὸ φέρετρό της. Καὶ τώρα οἱ καμπάνες ποῦ εἶχαν ἀκούσει τόσες φορὰς νὰ κτυποῦν χαμόδυνα γιὰ τὰ Χριστούγεννα ἢ τὸ Πάσχα κτυποῦσαν τὰ ἀσυ-

νειδήστα κωδωνίσματα γι' αὐτὴν, τὴν τόσον νέα τόσον ὠραία τόσον καλή. Ἡλικία, ποῦ φθάρθηκε στὴ σθεναρὴ ζωὴ, καὶ νεότη ἐβρυσε μὲ κτυπήματα εἰς τὴν υπερήφανη ὑγείαν στὸ πλήρες ἐρυθράμα τῆς ὑποσχέσεως. σὸ χάρωμα τῆς νεότητος. Γέροντες ἦσαν μαζεμένοι στὸ τάφο της μὲ μῦθια σκοτινὰ καὶ αἰσθήσεις χαλαρῶ- μένες γρη῏ς ποῦ θάχαν πεθῶνει πρὸ δέκα χρόνων κωφοί, τυφλοί, χλωμοί, παραλυμένοι γιὰ νὰ δοῦν τὸ κλείσιμο ἐνὸς προῶρου τάφου. Ἀπὸ τὸ μονοπάτι τὴν ἔφεραν τώρα καθαρὴ σὺν νεοπειμένο ν χιόνι ποῦ ἡ ζωὴ του στὴ γῆ ἦσαν σὺν φτερούγισμα. Κάτω ἀπὸ κείνην τὴν στοῖ ποῦ εἶχε καθῆσει ὅταν ὁ Οὐρανὸς εἰς τὸ ἔλεος του τὴν ἔφερε σ' αὐτὸ τὸ εἶρη νικὸ μέρος πέρασε πάλι καὶ ἡ ἐκκλησία τὴν ἐδέχθηκε σὴν ἡσυχίαν της σκιά. Τὴν μετὰφεραν σὲ μιὰ παλιὰ γωνία ὅπου εἶχε καθῆσει πολλὰς φορὰς διασκεδῶντας καὶ ἄφησαν σιγὰ σιγὰ τὸ φορτίο των πᾶνω στὸ λιθόστρωτο. Ὁ ἥλιος ἔμπενε ἀπὸ ἓνα χρωματιστὸ παραθύρι ἓνα παράθυρο ποῦ οἱ κλάδοι τῶν δένδρων ψιθύριζαν πᾶντὰ τὸ καλοκαίρι, καὶ ποῦ τὰ πουλιὰ ἔψαλαν ὅλην τὴν ἡμέραν. (Ἀκολουθεῖ)

(Μετάφραση ἀπ' τ' Ἀγγλικὸ) ΠΑΝΟΣ ΗΡΙΑΝΟΣ

PENNIES AP TH ZON MOY

ΠΑΡΑΛΗΡΗΜΑ

Τί; Ἄστ' εἶν' ἀλήθεια, πῶς ἀπ' τὴν ἀγάπην ἐξαρτώμαστ' ὅλοι; Εἶν' ἀλήθεια πῶς ἐκείνη εἶν' ἡ κυβερνήτρια τῆς ζήσης μας; Μὰ ἄραγε ὅλοι τὴν ἔχουμε αἰσθανθῆ; Μήπως ἡ νεότης εἶναι κείνη ποῦ τὴ γεννᾷ, μήπως αὐτὴ ἡ περιόδος τῆς ζωῆς μας μπορεῖ νὰ ὀνομαστῆ καιρὸς ἀγάπης;

Μὰ τί εἶναι ἡ ἀγάπη; Σκέπημα καρδιάς, Πόνος φιλῆ; Τί ναι; Ἐγὼ δὲ καταλαβαίνω. Ἡ ἡ καρδιά μου χτυπάει γρηγορώτερα ὅταν τὴ βλέπω, καὶ πογῶ ὅταν μοῦ εἶνε ψυχρὴ. Μὰ ἄραγε ἀγάπῃ; Δὲ τὸ πιστεύω. Ὅφτωσὲ τόσο μεγάλο κ' ἀψηλὸ ἐπέπεδο τὴν ἀγάπην ποῦ δὲ τολμῶ νὰ πιστέψω, πῶς μπορεῖ ἡ ταπεινὴ μου ὑπαρξὴ νὰ ἐψυθῆ, σὲ τέτοιο ὕψος ποῦ νὰ μπορῆ νὰ φτάξῃ τὰ ἄφθαστα παλάτια,

τά ἡμερὰ τὰ πικρὰ, τῆς λευκοφτέρουσσης θεᾶς.

Καὶ ὅμως πυνῶ! Καὶ ὅμως ζηλεύω. Ἐν νύ ὑποθέσω πῶς μοῦ συμβαίνει; Μήπως κίστενομαι μὲν ἄπλη, προτέμνη ἢ μήπως μὲν πλὴν γνώριμα ἔχει προκλήσεις μὲν φιλία τόσο μεγάλη ποῦ ἡ ψυχὴ μου νὰ σκιρτάη λίγο περισσότερο καὶ μὲ κίποιο ἄλλο τρόπο ἀπὸ κείνονε ποῦ σκιρτάει γιὰ ἄλλες ὑπάρξεις; ποῦ τίς κυκλώνει ἢ στοργή μου; Καὶ ὅμως! Γιατί αὐτὴ ἡ ὑπερξὴ ἔχει μὲν τέτοια ἐπιδραση εἰς τὴν ζωὴν μου; Γιατί ὅταν ἐκείνη πάσχει πίνω καὶ ἐγώ; Ἀγαπῶ; Δὲ θέλω νὰ τὸ πιστέψω, Γιατί τότε θᾶμουν πολλὸ εὐτυχισμένος. Μὰ μὲ ἄγαποῦν; Ὁ ἄμουν εὐτυχέστερος νὰ μοῦ τὸ ποῦν.

COEUR CONTRIT
11-3-1914

ΕΙΝΑΙ Η ΙΔΙΑ

Ναὶ εἶναι ἡ ἴδια ἡ σημερινὴ σκλαβωμένη, ἡ σημερινὴ ἀπορημμένη τοῦ κόσμου, τὸ σημερινὸ συντριμμιο τῆς ἀγρίας μπόρας μὲ τὸ χτεσινὸ αὐτὸ λεύτερο πουλάκι, μὲ τὸ χτεσινὸ αὐτὸ ἀγριολούλουδο ποῦ εἰς τὴν ἀγκαλιά τῆς ἡ ζωὴ μὲ χαρὰ νανοῦριζε.

Ναὶ εἶναι ἡ ἴδια ἡ σημερινὴ ἐρημωμένη, ξεχασμένη ἀπὸ κάθε καρδιά ποῦ γιὰ χατῆρι τῆς πρὶν γοργὰ χτυποῦσε μὲ τὴν χτεσινὴ αὐτὴ βασίλισσα τῆς εὐτυχίας ποῦ εἰς τὰ πόδια τῆς πεσμένοι οἱ σημερινοὶ ξεχασταί τῆς μὲ κάθε τρόπο τὴ συμπαθεία τῆς, τὸν ἔρωτά τῆς προσπαθοῦσανε νὰ σύρουν.

Ναὶ εἶναι ἡ ἴδια ἡ σημερινὴ αὐτὴ, ἀποκλεισμένη, ἀπομονωμένη ἀπ' τὴ τόσο γλυκειά ζωὴ ποῦ μὲ ἀπονία ἢ μοῖρα τῆς στέρησε μὲ τὴ χτεσινὴ αὐτὴ ἀπραγὴ ἀνόμη μελισσοῦλα ποῦ εἰς τὸ στόμα κάθε ἑνὸς ἀνθρακιοῦ γιὰ νὰ ρουφήξῃ τὸ μέλι του ἔτρεχε ἀδιαφορῶντας ἂν τὰ φύλλα του σάβανο σὲ λίγο θὰ τῆς γενόντουσαν σκεπάζοντες τὴν εἰς τὰ βάρδια των.

Ναὶ εἶναι ἡ ἴδια ἡ σημερινὴ αὐτὴ τυραννισμένη σκλάβη ποῦ ἀπ' τὰ πυκνὰ τῆς φυλακῆς σίδερα λίγη ζωὴ, λίγο λεύτερο ἀέρα προσπαθῶν ἀπολαύση μὲ τὸ χτεσινὸ αὐτὸ ξεπετασάρικο πουλάκι ποῦ χαρωπὸ γυρνώντας τὴν εὐτυχία, τὴν χαρὰ ποῦ θέλε ποθήσει μονομιᾶς ἀπόλαυε.

Ναὶ εἶναι ἡ ἴδια ἡ σημερινὴ αὐτὴ φυλακισμένη ποῦ δυστυχία οἴχτο σὲ μιὰ καρδιά νὰ προξενήσῃ πορεὶ μὲ τὴ χτεσινὴ αὐτὴ κλώστρα τῆς εὐτυχίας μὲ τὴ χτεσινὴ αὐτὴ σκορπίστρα τῆς χαρᾶς ποῦ κάθε καρδιά μὲ ἕνα τῆς δέλημα σὲ λαμπερῇ, σ' ἀστραφτόφωτη ζωὴ νὰ ζῆ ἔρριχνε καὶ ποῦ μὲ ἕνα τῆς πάλι καμπύσιο τῆς στιγμῆς σὲ μαῦρη κατασκότεινη νυχτιά πετοῦσε.

Ναὶ εἶναι ἡ ἴδια ἡ σημερινὴ κατατρεμένη, καταδικασμένη ἀπὸ τὸ μαῦρο τῆς μοῖρας χέρι εἰς τὴν αἰώνια φυλακὴ τῆ σαπίστρα τῆς νεότητος νὰ ζῆ μὲ τὴ χτεσινὴ κείνη ἀνοιαστὴ ψυχούλα ποῦ μὲ χαρὰ ἀνεμπόδιστα τὴν λεύτερη ζωὴ τοῦ κόσμου ἀνάπνευε.

Ναὶ εἶναι τὸ ἴδιο τὸ χτεσινὸ αὐτὸ τῆς μέρας πουλάκι ποῦ ἀχόρταγο τὴν ὁμορφιά τῆς φύσης, τὸ φῶς τοῦ ἡλίου χαίροταν μὲ τὸ σημερινὸ αὐτὸ τῆς νύχτας ποῦ ἡ σκοτεινιά, ἡ μαυρίλα βαρειά ἔχουν σκεπάσει.

Ναὶ εἶναι ἡ ἴδια ἡ χτεσινὴ κείνη εὐτυχισμένη, ἡ χτεσινὴ εὐχαριστημένη ἀπ' τὴ ζωὴ μὲ τὴ σημερινὴ αὐτὴ δυστυχισμένη, μὲ τὴ σημερινὴ ἀπολιτισμένη, μὲ τὸ σημερινὸ μαῦρο ἀποκάουδο τῆς ζωῆς ποῦ ἔβαυσε.

N. ΠΙΚΡΟΔΑΦΝΗΣ

ΣΕ ΜΙΑ ΩΜΟΡΦΗ

ΛΟΓΙΑ ΚΑΡΔΙΔΣ

...Κι' ἄλλοι τρανοῦ καὶ μοῦ σκλαβίαια λιβάνι καίνε ἀγνὸ εἰς τῆς ὁμορφιάς τὴν πούλια...

K. Παλαμᾶς

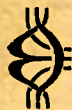
...Ναὶ! Τὰ μάτια μου ποῦ εἶδαν τὴ πρώτη κείνη φορὰ—εἶπε τὴν κλίποσος καιρὸς—ἐξαφνισμένα ἀπ' τὴν ὁμορφιά σου, κίστενθησαν κατὶ νὰ τρεχῶν ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον, ἡ καρδιά μου τότε; κτύπησε δυνατὰ, κλάψε καὶ οἱ κτύποι τῆς δὲν ὠμορῶσαν μὲ τοὺς κτύπους ποῦ ἔβγαζε πρῶτα τοὺς τακτικούς καὶ ἔπειτα ἐκείνους παλμούς; τῆς—μόνο ἦταν δυνατοὶ καὶ ἰκκρόνιστοι... Πρῶτη φορὰ ἦταν τότε εἰς τὴν ζωὴν μου, ποῦ ἡ καρδιά μου κτυποῦσε εἰς παράξενον καὶ ἦσαν Σὺ, ὁμορφὴ μου, τὸ μόνον πλάσμα πρῶτη φορὰ ποῦ μὲ τρεπῶσε εἰς μαγνήτης

αἰθέριο ἀλήθεια πλάσμα!..

Πολλὰς φορὰς, εἰς κλάυσει, ὑπάρχονε κατὶ αἰσθηματικὰ ποῦ γενιόνται μονομιᾶς, ἰγάταις ποῦ ἀνάδονε ὅσο κλαίει ἕνας κεραινοῦς; εἰς κλένε κεραινοδόξα. Μοῦ ἔρριχνε αὐτὸ εἰς τὸν καὶ δὲ ἔξω πῶς, ἀελλὰ μοῦ φοβήθηκα γιατί εἰς τὴ φαντασία μου εἶδα τὸ κεραινοῦ τῆς ζωῆς μου, ποῦ ἦτο καὶ ἡ μὲ... μὲν ἀπὸ κείνη, νὰ κλάψεται ἀπὸ μὲν μικρὴ φουρτὰ νὰ ποῦ σηκωνότανε. Ἐσφιζα τὴν καρδιά μου καὶ πρὸς πᾶθησαν νὰ σταματήσω τοὺς κτύπους τῆς ποῦ κίποιο ὅμως δὲ μπόρουνε νὰ τὸ κεραινοῦσω... Ὁ καιρὸς περνοῦσε, ἡ μέρες κίποσαν... Ἐλεγε πῶς θὰ σ' ἐξεγνοῦσα, ἄδικα ὅμως πίστευα σὲ τούτο γιατί εἰς μόνον αὐτὸ δὲ γινότανε ἀλλὰ ἀντίθετα γὰρ εἰς ἀνάδονε οἱ κτύποι τῆς καρδιάς μου καὶ εἰς τὴ φαντασία μου κεραινοῦσαν, γιατί ἡ κίψεις μου ὅπου ἄλλοδ καὶ ἂν τίς ἔστειλαν, ὅπου νὰ τρεχαν σὲ ἀνάδονε τρεπῶσανε καὶ πάντα ἀνά τρεπῶσανε... Ὁ λογισμὸς σου κεραινοῦσε τὸ εἶναι μου ὁλόκληρο. Ἐκ' ὅταν ζωντανὰ καὶ πραγματικὰ σ' ἔβλεπα ἢ ματὰ μου πάνω σου σταματοῦσε καὶ ἰγόρταγα σὲ κῦταξε καὶ οὔτε θὰ χόρτενε ἂν πάντα σ' ἔβλεπε... Μὰ δὲ θέλω τῶρα πρὶν νὰ σὲ χίσω. Μέσα μου γεννήθηκα μὲν Ἐλπίδα, ποῦ μοῦ δίνει μὲν μικρὴ ἀνακούφισι, πῶς κίποτε θὰ σιμῶσυνε ἢ κίψεις μας καὶ εἰς αἰσθηματικὰ μας. Καὶ καθὼς τὰ κούλου δία στρέφονε τοὺς κλάυσει των πρὸς τὴ ζωὴν ἡλικίαν νὰ κίποσυνε ζωὴν ἔτσι καὶ ἐγὼ ἔχω στοργὴ ὁλόκληρα σ' αὐτὴν τὴν Ἐλπίδα...

...Κι' ἔτσι μὲσ' τὸ κενὸ ποῦ εἰχε ἡ καρδιά μου, ποῦ τῶρα τὸ αἰσθηματικὸν νὰ γαμῆξη, διαβίσις θρόνονε σὺ εἰς τὴν ὁμορφὴν μου καὶ σκλάβος σου ἐγὼ ἀλιθάνε ἀγνὸ καὶ εἰς τῆς ὁμορφιάς σου τὴν ποῦλια καὶ ἰκκρόνιστοι... ἀλήθινὰ σὰ θεὰ σὲ λάτρεψα καὶ... σὲ λάτρεψω....

10-8-24 A.

ΧΑΡΙΣΜΕΝΟ ΣΕ ΚΑΠΟΙΟ

Στά κουρασμένα μ' ὤμορφα μάτια σου καθρεπτίζεται ὅλη ἡ εὐγενικὴ ψυχὴ σου.

Στά μάτια σου ποῦ γέρνουν νοσταλγικά, κουρασμένα, ἀπὸ τὸ ἄγρος ποιὸς ξέρει τὴ ἀναμνήσεων οἱ ὀποῦες κινηματογραφικῶς παρελαύνουν ἀπὸ τῆ φαντασία σου γιὰ νὰ σκορπίσουν τὴν νοσταλγία στὰ παλιὰ τραγὰ καὶ ἀθῶα χρόνια τὴν μελαγχολία καὶ ἔπειτα τὸν πόνο τὴ θλίψη καὶ τὴν ἀπογοήτευσι. Καὶ ὅμως κείνα τὰ μάτια τὰ κουρασμένα ἀπὸ τὸν πόνο, ἀπὸ τὴν θέα τῆς περὶ τῆς ξενιτειᾶς ἀπ' τὴν θέα προσώπων ποῦ πολὺ λίγο τὰ ἐνδιαφέρουν γιὰ τὴν ὑπαρξίν των αὐτῆ, κείνα τὰ μάτια τὰ παραπονιάρικα ποῦ διαρκῶς ἐκφράζουν τὴν μελαγχολία στὸ μειοσβυσμένο μειδίαιμά των, κείνα τὰ μάτια εἶναι ἕκτανά νὰ ἐμπνεύσουν, νὰ ἐνθουσιάσουν, νὰ φέρουν ἐξάρσεις καὶ νὰ προκαλέσουν ῥέγη ἀτελείωτης ἡδονῆς . . .

Σὲ κάθε κρυφάντικροσμα τῆς νοητῆς ματιᾶς σου νοιώθω τὸν πόνο σου ποῦ ἐπιμονα κρύβεται ἀπὸ μᾶς. "Ὅμως μάτια καὶ προσθαθεῖς μετὴν προσποιητῆ γαλήνη τῆς ἀπαλῆς καὶ ῥεμβώδους ματιᾶς σου νὰ κρύψης στ' ἀσταῖα τὸν ψυχικὸ σου πόνο.

Ὁ ἱπποτικὸς σου χαρᾶ κτῆρας ἐξινάσταται καὶ μετὴν ὑγρὴ ματιὰ σου σκορπίζεις γύρω τὴν γλύκα ποῦ σοῦ δίδει ὁ πόνοσ σου. Μέσα σὲ μιὰ μαγικὴ ἰνθιδέσμη ἀπὸ ῥόδα πολὺχρωμα, τοῦς —τοῦς Νέους— τῆς Τρελλῆς "Ανοιξῆς κατέχεις σὺ τὴν πιὸ καλὴ θέσι στέχεις ὑπερήφανα ποιὸ ψηλὰ ἀπὸ κάθε ἄλλο καὶ σκορπίζεις ἀδιάκοπα τὴν εὐωδιὰ ἀνάμικτη μετὴ μελαγχολία καὶ ῥέμβη.

Ἡ γλυκεῖα μορφή σου ποῦ ἔχει κἄτι τὸ συγκινητηκὸ καὶ ἡ παιδικὴ σου ἀφέλεια ἀθωότητα—σὲ κάνει πειὸ χαριτωμένο πειὸ λατρευτὸ στὸν κάθε ἕνα.

"Ὅταν γιὰ πρώτη φορὰ σὲ γνώρισα στὸ θαπόρι—ταξιδεύοντας γιὰ νάρθω ἐδῶ ἀκουμπισμένο στὰ κάγκελα τοῦ βαποριοῦ, ὅταν τὴν σι

γημὴ ποῦ ὁ ἥλιος μὸλις ἄρχισε νὰ στέλνῃ ἐνεργητικῶς τῆς ἀκτῖνες του στὴν πλάσι χαροῦμενος, καὶ τὰ πουλιὰ ἀπ' ἐπάνω ἔστελναν τὴν πρῶτον ὕμνον στὸν Ἠλιάστη μας, μετὰ σταυρωμένα τὰ χέρια παθητικὰ ἀρηρημένο τὸ βλέμμα στὸ ἄπειρο τοῦ ἄκεανοῦ ποῦ μαγικὰ ἐξεστίνετο μπροστὰ μας, μετὰ φτερουγισμένη τῆ φαντασία σῆς Πολυαγαπημένες σου ὑπάρξεις γιὰ τῆς ὀποῦες τῶρα νοιώθης βραδεία, τὸ χωρισμὸ σὺν δίκαιο μαχαῖρι νὰ καταξισχίση τὴν καρδιὰ σου ἐνοιωσα ἰκατάνικητῆ τὴν ἐπιθυμία ἀπὸ τὴν πρῶτῃ ἐκείνη στιγμῆ νὰ σὲ γνωρίσω καλλίτερα γιὰ νὰ μπορέσω δυὸ λόγια παρηγοριάς νὰ σ' ἀπευθύνω.

Σὺν θυμηθῶ τὴν χαριτωμένη ἐκείνη στάση σου τὴν τόσον ῥεμβώδη καὶ παθητικὴ νοιώθω λύπη ποῦ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ μιλήσω ἐλεύθερα νὰ σοῦ πῶ καὶ ἐγὼ ὅτι δὲν εἶσαι μόνος ποῦ πονεῖς εἶναι τότε ἄλλοι μετὰ πόνο πιὸ μεγάλο ἀπ' τὸν ὀποῦο πεθαίνουν πρόωρα,

"Ὅσο ἡ μαγικὴ ἐκείνη στάσι σου παρουσίαζε κἄτι τὸ ἰδανικὸ τὸ θεῖο, τὸ ὑπέροχο, τὸ θαυμαστὸ, καὶ μέσα στὰ μάτια σου διέκρινα τὸ κρυφὸ πόνο σου.

Τὰ μάτια σου εἶναι ὁ καθρεπτης τῆς ψυχῆς καὶ σ' αὐτὸν διακρίνομεν ὀλοκάθαρα τὸν πόνον ὅπως καὶ τὴν χαρὰ ὅσο καὶ ἂν προσπαθοῦμεν νὰ ἀποκρύψωμεν.

"Ὅσο κι' ἂν ἐπιθυμοῦμεν νὰ φαιανώμαστε ἀδιάφοροι στὴ χαρὰ ἢ λύπη ὅμως χωρὶς νὰ θέλομε τὰ βουρκαμένα μάτια μας ἢ θὰ σκορπίσουν γύρω τὸ ἀκίλητο παρᾶπονο τοῦ κρυφοῦ πόνου ἢ θὰ φανερώσουν τὸ ξεχείλισμα τῆς χαρᾶς.

"Ἔτσι καὶ τὰ δικά σου ὤμορφα μάτια σκορπίζουν γύρω τὸν πόνο μὰ καὶ τὴν γλύκα γοητεύουν μὰ καὶ συγκινούν.

Ποῦς ξέρει στὸ διάβα τοῦ χρόνου ἂν ἡ λεπτὴ καὶ εὐαίσθητῆ ψυχὴ σου ὑπέστη τὸ μοιραῖο Ἀγκύλωμα μετὰ τὸ φαρμακωμένο τόξο τοῦ φτερωτοῦ γυιοῦ τῆς Ἀφροδίκης καὶ ἂν τὸ Ἀγκύλωμα αὐτὸ ἦτο τόσο δυνατὸ τόσο φαρμακερὸ ὥστε νὰ κλέψη

τὸ μειδίαιμα ἀπ' τὰ χεῖλη σου καὶ νὰ σ' ἀφήνῃ γιὰ ἀχώριστο σὺντροφὸ τὴν μελαγχολία.

Μὰ ὅμως μ' ὄλο τὸ πῶνο σου εἶσαι πάντα εὐμορφὸς πάντα καλὸς καὶ γοητευτικὸς. Φαίνεται πῶς ὁ πόνοσ σου δίδει μεγαλῆτερῃ γλύκα. Μὴ θελήσης λοιπὸν μάτια νὰ κρύψης τὸ μυστικὸ σου καὶ ἀπὸ μὲνα, γιὰτὶ δὲν θὰ τὸ κατωρῶσης.

Ὁ Μεγάλος πόνοσ ὅπως καὶ ἡ μεγάλη χαρὰ ποτὲ δὲν κρύβονται. Τὸ ξεύρεις αὐτὸ καλὰ.

Ὅσοτότε ἔχε Ἄπομονῆ, **Χανιά 10-4-1924** **ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ**

ΣΥΝΤΟΜΕΣ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΡΕΘΕΜΙΩΤΙΚΗ ΖΩΗ

Ἡ προχρῆστῆ καλλιτεχνικὴ ἐσπερίδα, τιμητικὴ τοῦ μουσικοδιδάκτου Κου Νομικοῦ ἂν δὲν ἦταν μιὰ ζωογόνα ὕαση στὴ καλλιτεχνικὴ στέρηση, στὴν ἐρημιὰ τοῦ Ρεθεμνοῦ ἦταν ἀναντίλεχτα μιὰ βραδεία ποῦ μποροῦμε νὰ ποῦμε πῶς περιέσαμε τραδηγημένοι ἀπὸ τὴ μονοτονία ποῦ μᾶς κυκλώνει περιορίζοντάς μας στὰ πληχτικὰ βρόχια τῆς. Ἀλήθεια αὐτὴ ἡ βραδεία ποῦ μᾶς ἔκαμε νὰ νειώσωμε κἄτι ψηλότερο ἀπὸ κείνα τὰ κοινὰ τὰ «τατοιμμένα» καὶ ποῦ μᾶς ἔκαμε νὰ θυμηθοῦμε τὰ λόγια τοῦ Ρίχτερ ποῦ λέει πῶς ἡ μουσικὴ πεινᾷ πᾶνω ἀπ' τὴ καρδιὰ μας σὺν τῆ γλώσσα τοῦ λιονταριοῦ ποῦ στριφογυρίζοντας καὶ ξαναστριφογυρίζοντας πᾶνω στὸ δέριμα στὸ τέλος τὸ κάνει νὰ τραξῆ αἷμα καὶ μᾶς ξιχννοίγει παλῆς πληγῆς μας—ἀλήθεια θὰ μείνῃ ἀξέχαστῆ.

Ἡ ἐκλεχτικότητὴ τῶ κομματιῶ ποῦ παιχτήκαν καὶ τὸ ὤμορφο τὸ πέξιμο καθενὸς ἀπὸ κείνους ποῦ λαθῶν μέρος καὶ ξέχωρα τὸ θέματο καὶ ζωηρὸ πέξιμο—τὸ αἰσταντικὸ—τῆς δίδας Μ. Σωτήροου καὶ Κου Σ. Λίτινα συντελέσαν τόσο πολὺ στὴν ὅλη ἐπιτυχία. Ἡ τεχνικὴς ἀριεσ τοῦ Κου Νομικοῦ καὶ τὸ ἀρμονικὸ τὸ καίξιμο τῆς δίδας Νομικοῦ δὲ μποροῦν νὰ περᾶσουν ἀπαρατῆρητα. Ἡ τὸ

σο κηλή έχτελεσμένη TRA-
VIATA μᾶς συνεπήρε.

Στὴ γενική πιτοχία τόσο
πολύ συνετέλεσαν τὰ βιοκλή
τοῦ κ. Παρουδίακη καὶ τῆς
δέδης Πόπης Ακριπίαχ τοῦ
μὲ πότε χάρη πέρνει τὸ δου-
ξίρι πινω στο βιοκλή. Δὲν
μποροῦμε πρὸς ἀνίσταροδμε
τῆ δέδης Α. Σωτήροχου ποῦ
μ' ἀληθινὴ ἔλπιευστη καὶ πρ
θητικότη ἀκκομπάνιτρος τὴν
ὄρησται.

Εἰς τὸν μᾶς εὐχαρίστησε
ἡ κηλή—ἐχτελεσμένη κωμω-
δία τοῦ Αἰσάκη, «τὴ κοκ-
καλία τῆς νυκτερίδας» τοῦ
ἔκλεισε τὴν ἀληθινὰ ἀξέχ-
στη βραδεία.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ Γ. ΑΠΟΣΠΕΡΙΤΗΣ

ΑΛΗΘΕΙΕΣ

— Ἀπὸ πίσω ἴπ' τὴ χαρὶ
καὶ ἀπὸ τὸ γέλοιο μὲς μπο-
ρεῖ νὰ ὑπάρχη ἕνας χαρι-
κτῆρας σκληρὸς, ἄγριος καὶ
ἀνώμαλος. Ἀπὸ πίσω ἴπὸ
τὸ πόνο ὅμως, εἶναι πάντα
πόνος. Ὁ πόνος ἀντιθέτως
πρὸς τὴ χαρὶ, δὲ φορεῖ
προσωπιδί. Ἡ ἀλήθεια στὴ
τέχνη δὲν εἶναι ἡ σχέση με-
ταξὺ τῆς τοχικῆς ἰδέας καὶ
τῆς τυχαίας ὑπὸ ἔρωτος· δὲν
εἶναι ἡ ὁμοιότης τῆς μορφῆς
μὲ τὴ σικί, ἢ τῆς μορφῆς
ποῦ ἀντικατροπίζεται στὸ
κρύσταλλο μὲ τὴν ἴδια τὴ
μορφή· δὲν εἶναι ἡ ἡχώ πρ
χοχεται ἀπὸ τὸ κοίλωμα ἑ-
νὸς λόφου, ὅπως δὲν εἶναι
ἕνα ἰσημένιο ὄριμα στὴ κοι-
λάδα ποῦ δαίχνει τὴ πέληνη
καὶ τὸ Νάοκισσο στὸ Νάο-
κισσο. Ἡ ἀλήθεια στὴ τέ-
χνη εἶναι ἡ ἐνότης ἐνὸς
πράγματος μὲ τὸν ἴδιο τὸν
αὐτὸ τοῦ· τὸ εἴωτερο
ποῦ ἐκφράζει τὸ εἴωτερο·
ἡ ἐργασίωσι τῆς ψυχῆς τὸ
σῶμα ζωογονοῦμενο ἀπὸ τὸ
πνεῦμα. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο
δὲν ὑπάρχει ἀλήθεια ποῦ νὰ
μπορεῖ νὰ συγκολληθῇ μὲ τὸ
πόνο. Εἶναι στιγμὲς ποῦ νο-
μίζω πὼς ὁ πόνος εἶναι ἡ
μόνη ἀλήθεια.

ΣΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ

Τὰ λουλουδάκια μεγαλώνουν
καὶ τὰ πουλιὰ κλάσσουν.
Ἡ θάλασσα τρέμει δὲν γυναι-
κίσι δειλὸς καὶ τὸ φεγγάρι ποῦ
ἀπᾶν τῆς σκωρδαίει γλίτες ἱπλ-
αίτες ἀνοίγει ἀργὰ δὲν
ἀπᾶν δὲν ἀρωσιδ' ἀγγελοῦσι.
Μετὰ τὸ ἀνοίξιμο ποῦ ποῦ
ἡ μοναξιά μου κρατᾷ συντροφία

ἡ μόνη μου σκέψις εἶσαι σὺ.
"Ὅλοι μου οἱ στοχασμοὶ σὲ σένα
φτερουγίζουν. Εἶμαι μακριὰ
σου κι' ὅμως νοιώθω τὴ πνοῆσου
τὴ μυρωμένη τὰ στήθια μου νὰ
φουσκώνη.

"Ὅλες ἡ εὐωδιὲς τῶν λουλου-
διῶν δὲν θὰ μπορέσουν νὰ μὲ με-
θύσουν κι' ὅλα τ' ἀστέρια ἀν
γίνουιν ἥλιοι δὲν θὰ μπορέσουν
νὰ μὲ φωτίσουν ὅσο ἡ μυρωμένη
σου πνοὴ καὶ τῶν μαδιῶν σου ἢ
λάμψι. Κάθε στιγμή ποῦ μακριὰ
ἀπὸ σένα περνῶ ἡ θύμησή σου
προσθέτει κι' ἀπὸ ἕνα κόκκινο
ἄλυκο τριαντάφυλο στὸν ἀπέρα-
ντο ἀνθῶνα τῶν ἀναμνήσεων μου
Δὲν σὲ ξεχνῶ ὅσο ὁ καιρὸς κι'
ἀν περνᾷ.

Ἄραγε χρυσόφτερο μικρὸ ἀγ-
γελοῦδι μου, τῆς εὐτυχίας γλυκὸ
ὄνειρο ποῦ μὲ τραβᾷ στὴ ζωὴ μὲ
θυμάσαι καὶ σὺ;

Εἶμαι καθόλου στὴ σκέψι σου ἢ
ἔρριψες τὸ μαῦρο πέπλο τῆς λη-
μονιάς στὸ πανώριο πλάσιο τῆς
ἀγάπης μας;

Μάρτιος ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ Κ.

Ἡ ΠΟΙΗ Ἡ ΜΑΣ

ΜΕΘΥΣΙ

Προχτές ποῦ μ' ἔσφιζες μέσ'
στὴν ἀγάλη σου
κι' ἐνώθηκα τὸ στόμα μου μὲ τὸ
δικὸ σου στόμα
πεῖοτερο ἀπ' τὸ κρατὶ μὲ ζάλισα
τὰ κάλλη σου
κι' ἀπ' τὴ βραχί τ' ἀγαματένιο σου
τὸ σῶμα

Καὶ δὲν μπορεῖ νὰ φύγη περὶ ἡ
ζάλη μου
γιατὶ ἡ θύμησή σου ποῦ ποτε τῆς
δὲν μ' ἀφίνει
γιομίζει ζάλη καὶ μεθύσι τὸ
κεφάλι μου
περὶ ἀπ' τοῦ κρατιοῦ τὸ μεγαλύτερο
λαγίσι

6-5-1924

N. ΚΤΟΒΙΟΣ

Ο ΓΚΙΣΝΗΣ

Εἶμαι τὸ νυκτοπόδι. Γοργᾷ-Γοργᾷ
μεσ' νῆς νυχτιάς πετῶ τὴ σιγαλιά
μοναχέμενο.
Εἶμαι τὸ νυκτοπόδι ποῦ ἀπὸ κειρὸ
τὸν ἀδελφὸ μου ἀναζητῶ τὸ παιδ
μικρὸ τὸν σκοτωμένο.
Πίσω μου ἔρχεται, φρίκη αἰώνια
τὸ μῖσος τοῦκόσμου ἢ περιφρόνια
Καταπνέμενο.
Βγαίνει τὴν νύκτα μὲ τὸ πτόταξ
ζητώντας κείνον ποῦναι στὸν ὄθ.
Κόπος χαμένος!
Αὐτὸν δὲν βρισκω, φρίκη αἰώνια,

τοῦ κόσμου βρισκω τὴν περιφρόνια
N. ΣΕΪΡΙΟΣ

ΝΕΚΡΟΛΟΥΛΟΥΔΑ ΧΑΡΑ ΣΠΑΝΔΑΓΟΥ

Στὸ στέριο καὶ ἀτίμητο τὸ ἀγά-
της ἀνθογυάλι
λαχταριστὰ σιγάνοιγε τὸ ρόδο τὸ
λευκὸ
Κι' ἐχάιρουνταν τὰ νεῖατα του
καὶ τ' ἀκριβὰ του κάλλη..
Μὰ κάποιο ἀστέρι ἀπὸ ψηλά,
αἰσταντικὸ ἀστέρι
Τὸ μάρανε καὶ ζούφηξε τὸ μῦρο
τὸ γλυκὸ
Συντροφίσι στὸ γαλάξιο του κι' ἀ-
πάτητο λημέρι.

Μὴ κλαῖς τὰ σκόρπια πέπεσαν τὰ
διαλεχτὰ του φύλλα
δροσολογήτρα ἀκούραστη καλή
του ἐσὺ Μαννοῦλα
Σώπα . . . νὰ νοιώσης τὴ γλυ-
κειὰ τοῦ μύρου ἀνατριχίλα
'Ὀποῦ ξεχῶνη ἀπὸ ψηλά ἢ ζη-
λευτὴ Νυφοῦλα
11)5)1924 T.

ΑΦΕΝΤΑΔΕΣ

Παραμερεῖστε ἀνάντροι ἀκμάτες
χαρμοφάδες τοῦ πλούτουσας ἐργάτες
Παραμερεῖστε μπροστὰ στοὺς
δουλευτάδες
παραμερεῖστε ἀνίερ' ἀφεντάδες
σφαλοῖχτε τὰ στόματα· διαβήτε
τὴ στόματα ποῦ περνῶ κι' ἀνοίχτε
σεῖς τὰ χέρια σὲ συμπόνιας δῶρο
φυγάδεςλευτερωθῆτ' ἀπὸ τὸ φθόνο

Ἀφήτε το τὸ χέρι σας ν' ἀνοίξη
τώρα νωρίς, βασιρὰ ἀργὰ· θὰ σὰς
τυλιξη
ὁ Φθόνος, ἀτρονταχτος θε νὰ
χυμῆση
ὅσπου στεροὴ ἢ ἀναπνέ σας θε νὰ
σβύση

1-5-1924

ΠΑΝΤΕΛΗΣ Γ. ΑΠΟΣΠΕΡΙΤΗΣ

Γ. ΓΕΩΡΓΑΣΑΚΙ

Σὰς διώχνω μὲ τὸ χέρι τ' ἀπονο
ὅσοι μὴδὲτὰ μου μὸς γελᾶτε
καὶ ξέρω πίσω μου πὼς σκάψετε
τὸ λάκο μου τὸν ποῖο πικρὸ
Κι' ἐν μὲς τὸ λάκο ποῦ μὲ βλάτε
χέρια βοήθεια· μου κορμάτε
Περίφρονῶ τὴν κλάσσην ἡ σας
καὶ σέλω. . . μόνος νὰ σωθῶ